

TOR:s yttranden

Skatteförenklingskommitténs (SFK) betänkande (SOU 1985:42) Förenklad taxering. Principförslag om taxering, omprövning, process m m.

Sedan Taxeringsnämndsordförandenas Riksförbund (TOR) beretts tillfälle avge yttrande över Skatteförenklingskommitténs (SFK) betänkande får förbundet anföra följande.

Betänkandet utgör ett förslag från SFK med huvudsakligen principiella överväganden. Förslagen syftar till förbättringar för de skattskyldiga och mer rationella arbetsförhållanden för de olika myndigheter som är involverade i skatteärendena i deras olika handlägningsstadier. Avsikten är att tjänstemannagranskning av samtliga självdeklarationer skall genomföras och att taxeringsnämnderna i dess nuvarande form avskaffas. En icke obetydlig besparing inom skatteadministrationen förväntas. Detta oavsett att i stort sett varje skattemyndighet måste nyanställa en eller flera handläggare.

I flera olika omgångar ända sedan slutet på 1950-talet har ansträngningar gjorts för att ersätta fritidsgranskarna i taxeringsarbetet med tjänstemannagranskarna och ännu har inte målet nåtts. I förväg gjorda resursberäkningar har slagit fel och dessutom har beskattningssystemet under årens lopp komplicerats och därmed blivit allt mer resurskrävande. Även om antalet tjänstemän i skatteförvaltningen ökat efter RS-reformen granskas ännu ca 40 % av deklARATIONERNA av fritidsgranskare.

På skattemyndigheterna råder i många fall brist på tillräckligt kunniga och erfarna handläggare. Detta synes till största delen bero på den låga lönesättningen i förhållande till vad som gäller inom den privata sektorn. Personalomsättningen är hög och på senare år har andelen orutinerade granskare ökat markant. Skatteförvaltningen har idag ett stort antal unga tjänstemän som efter snabbutbildning fått ta sig an rörelse- och bolagsdeklarationer. Risken för brister i granskningsarbetet blir stor och otillräcklig granskningserfarenhet ökar tidspressen. I viss mån stöds de unga av dugliga men hårt belastade arbetsledare eller motsvarande och det är dessa som håller uppe en på många håll svag taxeringsorganisation på tjänstemannasidan.

Många av skattemyndigheternas handläggare har idag uppdrag som fritidsgranskare. När då möjlighet till en med uppdraget förenad extrainkomst försvinner kan det befaras att övergången till den privata sektorn ökar. Det kommer att medföra markanta problem i synnerhet om erfarna handläggare lämnar skatteförvaltningen. En sådan företeelse skulle inte på något sätt underlätta genomförandet av SFK:s framlagda förslag.

Beräkningar har gjorts över det erforderliga nettotillskottet av handläggares resurser. Även om goda ambitioner funnits är det uppenbart att den här typen av beräkningar är vanskliga att göra. I färskt minne ligger RS-reformen med dess ännu inte uppnådda mål. Det finns all anledning att bereda sig på höga kostnader och med tanke på personalavgångarna bör redan nu under alla förhållanden nyrekryteringen av handläggare ökas. Enligt TOR:s uppfattning krävs flera års erfarenhet innan man kan påstå att en granskare kan överblicka skatteområdet.

Från TOR:s sida är det dock angeläget att framhålla att ett bibehållande av fritidsgranskningen på lång sikt knappast är möjligt. Anledningen härtill är först och främst det komplicerade skattesystemet; såväl vad gäller lagstiftning som det rent tekniska. En övergång till tjänstemannagranskning är därför förr eller senare ofrånkomlig men skatteförvaltningen förfogar i dag inte över tillräckliga resurser.

Med hänsyn till vad som härövan anförts kan TOR i nuläget inte anse det lämpligt att genomföra de framlagda förslagen enligt den tidsplan som presenterats. Det bör tilläggas att det nog också är värdefullt att avvakta och utvärdera den förenklade självdeklarationen. Ser man till Danmark, som i mycket är förebild för SFK:s förslag, visar det sig att där avlämnar ännu ej så många skattskyldiga den förenklade självdeklarationen som man hade beräknat vid reformens införande. Oberoende av här redovisad grundinställning till SFK:s förslag har TOR funnit skäl kommentera vissa punkter i betänkandet.

TOR kan hålla med om att de skattskyldiga vid vissa ändringar (enl 63 § 2 st TL) får den uppfattningen, att det är TN, som fattat beslutet, när det i realiteten fattats av TN:s ordförande i regel helt enligt granskarens förslag. De ändringar det här är fråga om är dock av sådan art att den skattskyldige nära nog alltid genast inser vilket eller vilka fel som gjorts. Därför är frågan ganska oväsentlig och enbart av formell natur. Om det däremot som i den föreslagna taxeringsmodellen skulle bli en tjänsteman som ensam granskar och fattar besluten uppkommer ett betydligt allvarigare problem. Ansvar av åvilar en enda granskare, som normalt skall fatta alla grundbeslut. Då skall det självfallet framgå av underrättelse om avvikelse att det är *en granskare*, som fattat beslut. Detta kommer sannolikt att öka påtryckningarna från de skattskyldiga mot denna granskare, som kanske i vissa fall lätt ger med sig och felaktigt överger i och för sig riktiga förslag. Alternativt kan en granskare, som reagerar annorlunda, envist stå fast vid ett beslut som inte är ur objektiv synpunkt det rätta. Det kan inte anses acceptabelt, att endast en tjänsteman — kanske orutinerad — granskar deklARATIONERNA — en överordnad tjänsteman bör eftergranska varje deklARATION, inte bara i samband med omprövningsbeslut.

Som det är nu är tjänstemannen endast föredragande i TN och beslut fattas av TN. Föredraganden kan vid kontakter med den skattskyldige förklara att det är TN som har fattat beslutet. För den föredragande kommer enligt försla-

get situationen att förändras radikalt — från en position som utredare till en utsatt position som beslutsfattare. TOR ifrågasätter om skatteförvaltningens tjänstemän överlag är beredda att gå in i denna utsatta position. Risken föreligger att många granskare avstår från utredningar för att därigenom undvika konfrontation med de skattskyldiga. Det är mänskligt att reagera så i synnerhet när nu skallet mot "fogdarna" tilltagit i styrka.

Även TOR har den uppfattningen att lekmännen har en viktig funktion i taxeringsarbetet. Taxeringsnämndsledamöternas insatser får inte underskattas och för medborgarna måste det kännas värdefullt att veta att det finns en insyn i taxeringsarbetet. Antal TN-sammanträden har minskat under senare år, liksom sammanträdenas längd. Successivt kan antalet TN minskas men det är viktigt att ett väsentligt lekmannainflytande bibehålles.

Lekmannainflytandet i våra TN varierar och gör sig främst gällande i taxeringsdistrikt på landsbygden och i distrikt med ej alltför stora tätorter. Här upplever såväl TO som granskare lekmännens bedömningar och synpunkter som positiva och ytterst värdefulla och det görs gällande att taxeringarna inte skulle bli så likformiga och rättvisa om inte nämndledamöternas inflytande kunde påverka besluten. Det värdefulla med lekmannainflytandet är alltså att det i taxeringsdistrikt av angiven typ finns god person- och lokalkännedom och härigenom kan direkt felaktiga taxeringar undvikas.

Det torde ej falla på TOR att närmare gå in på vem eller vilka som utser de politiska ledamöterna i de nya nämnderna. Antalet nämndledamöter får även det uppfattas som inte varande en direkt taxeringsfråga. För att det fiskala inslaget emellertid inte skall uppfattas som alltför dominant bör nämnderna göras större än vad SFK föreslagit. Visar det sig sedan efter några taxeringsperioder att nämndens omfång kan minskas torde en sådan mindre anpassning inte vara svår att genomföra. På nämndens kunnighet i de ärenden den har att avgöra måste dock höga krav ställas. Departementschefens uttalande härvidlag "att valmyndigheten beaktar vikten härav även utan uttryckliga föreskrifter härom" är enligt förbundets mening ej tillräckligt.

Med hänsyn till lekmannainflytandet vore det önskvärt att en lekmanordförande förordnas i skattenämnd. TOR inser att alternativet 1 b medför ett kraftigt fiskalt inslag men att av praktiska skäl en tjänsteman inom skatteförvaltningen dock bör utses att vara ordförande. En ordförande bör nämligen ha lätt att hålla kontakt med de granskare, som arbetar för den skattenämnd där han är ordförande. Det kan dock anses lämpligt att nämnden inom sig utser vice ordförande.

Enligt TOR:s mening bör föreskrifter om föredragningslista före skattenämndssammanträde undvikas. För de flesta ärenden torde något informationsbehov inte föreligga och det bör stå skattenämndens ordförande fritt att i erforderlig omfattning i förväg informera ledamöterna om ärenden som skall föredras i nämnden. Det bör även framhållas att föredragningslista för sam-

manträden i slutet av taxeringsperioden skulle vara omöjlig att upprätta med hänsyn till sent inkommande omprövningsärenden och nya uppgifter, som kan inkomma från skattskyldiga omedelbart före ett sammanträde.

Vad gäller närvarorätten i nämnden vid överläggningen delar förbundet inte SFK:s uppfattning och förslag. För att inte ojämnta partsförhållanden skall uppstå skall endast ordförande, föredraganden och lekmän få närvara. Tillrättalägganden under överläggningen endast från en part kan av den utestängde skattskyldige uppfattas som ett tecken på opartiskhet från nämndens sida.

TOR ser med tillfredsställelse på förslaget om en förlängning av taxeringsperioden till den 30 november. Som det är f n är tidspressen för hård och detta går ut över besluten när det gäller svårgranskade rörelse- och bolagsdeklarationer. I detta sammanhang är det angeläget att peka på det förhållandet att de lokala skattemyndigheterna i många fall alltför okritiskt beviljar skattskyldiga anstånd med att avge självdeklarationer. En skärpning av anståndsgivningen bör komma till stånd. Vidare bör 34 § 2 mom TL omarbetas så att LSM blir den myndighet som beviljar anstånd endast åt sådana skattskyldiga som granskas lokalt. Den regionala skatteförvaltningen bör bevilja anstånd åt de skattskyldiga vars deklarationer granskas regionalt. Många har gjort den erfarenheten att taxeringsenhetens granskare på våren och försommaren inte är fullt sysselsatta på grund av brist på deklarationer. En ändring kan åstadkommas om anståndstiderna avkortas och säkert är att man kan på detta sätt ytterligare förlänga taxeringsperioden. Som det nu är kommer besvärliga FÅAB-akter alltför sent på granskarens bord och till en del beror detta på byråanstånden, som revisionsbyråerna utnyttjar på det sättet, att lättare deklarationer avlämnas i början och svårare i slutet av den tidsperiod, som leveransplanen omfattar. JO har tidigare påpekat att stor arbetsbörda och samtidig personalbrist inte är nog som skäl för stor tidsutdräkt hos myndigheterna. Då bör sådana skäl ej heller accepteras när det gäller revisions- och bokföringsbyråerna. Myndigheterna bör därför inte i samma utsträckning som nu gå dem till mötes i detta avseende.

I betänkandet görs gällande att om skattetillägg ifrågasätts bör den skattskyldige få tillfälle yttra sig över detta redan i samband med utredningen av taxeringsfrågan. Denna tanke är närmast orealistisk och självfallet kan frågan om skattetillägg prövas först när beslutsfattaren tagit ställning till taxeringsfrågan. Vad som hävdas i betänkandet kan gälla endast de undantagsfall där en höjning med ett visst belopp är odiskutabel och där utredningen enligt 65 § TL görs endast av formella skäl.

TOR kan inte dela den uppfattningen att grundbeslut i princip alltid skall föregås av omprövning. Detta skulle bli till uppenbar nackdel för såväl de skattskyldiga som skattenämnderna. Som utretts har hitintills de flesta länsrättsmålen inte föregåtts av omprövning och detta visar, att de skattskyldiga i regel redan genom erhållen underrättelse om avvikelser fått klara besked om

TN:s inställning. En obligatorisk omprövning skulle i sådana fall endast medföra en omgång onödig skriftväxling och ökad arbetsbelastning hos skattemyndigheterna. TOR anser att den skattskyldige bör ha valfrihet mellan omprövning och besvär till länsrätten.

TOR har inte kunnat finna det lämpligt att skattemyndigheten ska kunna fatta beslut om taxeringsändring på särskild grund. Eftertaxeringsmålen är idag ofta omfattande och tidskrävande och TOR har svårt att se hur skattemyndigheterna skulle få möjlighet att jämsides med den årliga taxeringen, som dock måste vara myndighetens huvuduppgift, också överta besvärliga eftertaxeringsmål. Frågan kan möjligen tas upp för överväganden vid ett senare tillfälle, d v s när den nya taxeringsorganisationen visat sig fungera på ett tillfredsställande sätt.

Avslutningsvis må anföras att SFK:s framlagda principiella förslag vad avser det framtida taxeringsarbetet i första instans i huvudsak och på sikt är genomförbart. TOR anser dock inte att reformen skall kunna genomföras i den snabba takt SFK för sin del räknar med. I det sammanhanget vill TOR erinra om betydelsen av ökad rekrytering, åtgärder på lönesidan och en intensifierad kvalitativ utbildning av nya handläggare. I takt med en sådan uppbyggnad av skatteförvaltningen och efterhand som styrka och stabilitet uppnås kan en successiv avveckling av fritidsgranskningen ske.

Leasing — En rapport utifrån skatteförvaltningens erfarenheter av leasing och beskrivning av olika möjligheter att styra finansieringsformens utveckling. RSV Rapport 1985:8¹

Sedan Taxeringsnämndsordförandenas Riksförbund (TOR) beretts tillfälle inkomma med yttrande över rubricerade rapport, får förbundet härmed anföra följande.

Allmänt

I rapporten har RSV gjort en översyn av bl a olika former av leasing, transaktionernas uppbyggnad och olika skatterättsliga och civilrättsliga regler som aktualiserats på området. Enligt TOR:s uppfattning är det positivt att RSV gjort denna översyn och pekat på de problem som är förknippade med denna form av finansieringsverksamhet.

TOR delar RSV:s uppfattning att det är nödvändigt att leasingverksamhet — som kommit att spela en allt större roll som finansierings- och skatteplaneringsalternativ — regleras på ett sådant sätt att möjligheter skapas att kontrollera företagna transaktioner utan att långdragna och ofta dyrbara revisioner måste företagas. Som läget är idag är möjligheterna för en taxeringsnämnd att

¹ En närmare presentation av rapporten har tidigare lämnats i Skattenytt av Klagsmarg och Tyllström, 1986 sid 68.

kontrollera en leasingtransaktion i det närmaste obefintlig. Detta sammanhänger bl a med — vilket framgår av rapporten — att dagens regelsystem inte direkt tar sikte på sådana transaktioner som behandlas i rapporten och att de tillämpliga reglerna därför är mycket oprecisa och också mycket komplicerade. En annan faktor som spelar in vid taxeringsnämndernas prövning är att transaktionerna ofta omfattar företag som är belägna på vitt skilda platser i landet vilket medför att det för en taxeringsnämnd i praktiken kan vara i det närmaste omöjligt att under en taxeringsperiod skapa sig en helhetsbild av företagna transaktioner.

Det förtjänas också understrykas — såsom även framgår av rapporten — att beskrivna transaktioner är sådana man funnit vid företagna revisioner och som redan kan vara "omoderna". Svårigheterna blir inte mindre av att man inte har tillräcklig överblick över vad som kommer att vara mest gångbart vid kommande taxeringar.

8.2 Vissa tänkbara ändringar

I rapporten har lämnats uppslag till olika ändringar som skulle kunna genomföras för att styra leasingmarknaden. Konsekvenserna av eventuella ändringar har emellertid inte behandlats och inte heller har några lagförslag lämnats. I det följande avser TOR att gå igenom de i rapporten presenterade tänkbara ändringarna.

Att inskränka möjligheterna att använda brutet räkenskapsår skulle i och för sig — så som anförts — medföra att möjligheten för företag med olika räkenskapsår att "handla" med avskrivningsunderlag går förlorad. TOR anser det dock nödvändigt att här påpeka att en lagändring härvidlag kan komma att medföra problem bl a såtillvida att de idag tillgängliga resurserna av kvalificerade revisorer etc inte räcker till. Detta kan leda till en försämring av kvaliteten på deklARATIONER och deklARATIONUNDERLAG. Frågan behöver således utredas ytterligare om någon lagändring kan bli aktuell.

TOR delar RSV:s uppfattning vad avser rörelsebegreppet och vill även understryka att det — enligt TOR:s uppfattning — är viktigt att rörelsebegreppet anpassas till dagens situation och att det om möjligt förenklas.

TOR ställer sig avvisande till att någon form av "specialskatt" införs då detta torde komma att ytterligare tynga skattesystemet.

Det är önskvärt att avdragsrätten för underskott och förluster i handels- och kommanditbolag begränsas. Om en sådan reglering kommer till stånd finner TOR det angeläget att denna också omfattar delägares möjligheter till avdrag för underskott respektive förluster som hänförs sig till ett handels- eller kommanditbolag som försatts i konkurs.

De i skattelagstiftningen intagna avskrivningsreglerna är redan i dag mycket komplicerade. Den av RSV framförda tänkbara ändringen av dessa regler skulle såvitt TOR kan finna komplicera bilden ytterligare. Mot bakgrund av

de intressen TOR företräder anser sig förbundet inte kunna tillstyrka en sådan ytterligare komplicering av regelsystemet.

TOR delar de i rapporten framförda synpunkterna såvitt avser kreditavgift/ränta, leasing som "löneförmån", investeringsfonder och gränsdragningen köp—hyra.

Vad slutligen avser frågan om tillsyn/auktorisering finner TOR denna lösning tilltalande då den ger möjligheter att styra utvecklingen av finansmarknaden såvitt gäller frågor om samhällsansvar och lojalitet mot samhället utan att det medför ytterligare "lappar på vårt skattetäcke". En reglering av finansieringsmarknaden enbart genom tillsyn/auktorisering är dock — enligt TOR — inte tillräcklig utan det torde även krävas ändringar i såväl det skatterättsliga som det civilrättsliga regelsystemet.

Förmånsbeskattningskommittén: Beskattning av naturaförmåner I (Ds Fi 1985:13)

Sedan Taxeringsnämnsordförandenas Riksförbund (TOR) beretts tillfälle avge yttrande över rubricerade betänkande får förbundet anföra följande.

Kommittén har i sitt betänkande inriktat sig på frågor inom förmånsbeskattningen som har nära samband med beslutade förenklingar inom skatte- och taxeringsområdet. Avsikten med lämnade förslag har inte varit att vare sig skärpa eller lindra beskattningen.

Kommitténs förslag innebär i korthet:

- att* gränsvärdet för gåvor av minneskaraktär höjs till 25 % av basbeloppet, avrundat uppåt till hela tusental kronor (motsvarande 6 000 kr för 1985)
- att* nuvarande gränsvärde för julgåvor bibehålls — ca 1 % av basbeloppet avrundat uppåt till hela hundralet kr.
- att* gränsvärdet för jubileumsgåvor vid 25-, 50- och 75-årsjubiléer o s v fastställs till tre gånger värdet för julgåvor
- att* förmånen av fri eller subventionerad uniform blir skattefri
- att* förmånen av värdet av fri kost, som idag beräknas efter olika principer, skall beräknas efter generella genomsnittsvärden och gälla vid såväl avdrag för preliminär skatt som taxering
- att* sådan motionsverksamhet som bekostas av arbetsgivaren och är öppen för hela personalen skall räknas som skattefri personalvård
- att* reglerna vid beräkning av fritt vivre — kost och bostad — förenklas
- att* den nuvarande 600-kronorsregeln (förmån av mindre värde) slopas och i sin nuvarande utformning överflyttas till reglerna för värdering av fri kost.

Ur förenklingssynpunkt hade det för såväl allmänheten som skattemyndigheterna varit att föredra om gränsvärdena hade höjts betydligt.

Deklarationsgranskarnas överläggningar med de skattskyldiga beträffande

storleken av förmånsbeloppen är ofta inte ägnade att skapa tilltro till vare sig regelsystemet eller granskningsadministrationen. Härtill kommer att taxeringsfunktionärerna numera ofta är snabbutbildade och inte besitter tillräcklig praktisk granskningserfarenhet. Det upplevs därför av allmänheten som om granskningen inriktats på småbelopp och oväsentligheter i stället för att granskningsresurserna används på ett effektivare sätt. Ut statsfinansiella synpunkter torde de småjusteringar av förmånsbeloppen som det ofta rör sig om sakna betydelse.

TOR är emellertid medveten om svårigheten att sätta gränsvärden. Alltför höga sådana skulle kunna utnyttjas mer allmänt än vad som torde ske idag. Tröskeeffekterna skulle också bli större.

TOR vill emellertid påtala att i bedömningsfallen skapar justering av småbelopp misstro mot hela skattesystemet. Antingen bör av kommittén föreslagna gränsvärden höjas eller kraftfulla regler tillskapas för att motverka sådana småjusteringar. De nuvarande reglerna i 65 § TL — och förarbetena till denna paragraf — är då det gäller bedömningsfall helt otillräckliga.

Kommitténs för reavinstuppskov betänkande (SOU 1985:38—39) Reavinstuppskov fastigheter

Sedan Taxeringsnämndsordförandenas Riksförbund (TOR) beretts tillfälle att avge yttrande över rubricerade betänkande får förbundet härmed anföra följande.

Utgångspunkten för kommittén har varit att göra en översyn av uppskovslagstiftningen mot bakgrund av gällande regler för reavinstbeskattning av fastigheter. Innan TOR närmare redovisar sin syn på kommitténs förslag vill förbundet framföra följande synpunkter på systemet för reavinstbeskattning i stort.

Nuvarande vinstberäkningsregler infördes år 1980. De innebär att indexuppräknings av anskaffningsvärdet inte längre får avse prisutvecklingen under de fyra första innehavsåren med i stället rätt till s k tidigareläggning av förvärvstidpunkten i vissa fall då den avyttrade fastigheten är en ersättningsfastighet för en tidigare innehavd fastighet. Reglerna är tekniskt mycket komplicerade. Svårigheterna vid den praktiska tillämpningen kan väntas bli betydande. Att problemen hittills varit hanterbara synes bero på att begränsningen av rätten till full indexuppräknings införts successivt samt att frågan om tidigareläggning enligt nuvarande regler skall prövas först då ersättningsfastigheten avyttras, vilket ännu inte skett i särskilt många fall.

Genom kommitténs förslag att yrkande om tidigareläggning skall prövas redan då en ny fastighet — ersättningsfastighet — förvärvas, ställs enligt TOR:s mening frågan om att behålla de nya vinstberäkningsreglerna på sin spets.

TOR delar kommitténs uppfattning att det av utredningsskäl inte är accep-

tabelt att frågan om tidigareläggning prövas först då ersättningsfastigheten avyttras. Ett genomförande av kommitténs förslag i denna del skulle emellertid innebära att en prövning — i princip motsvarande den som skall göras då uppskov yrkas — skulle aktualiseras vid samtliga fastighetsförsäljningar som följs av förvärv av en ny fastighet. De administrativa konsekvenserna av ett sådant förfarande leder enligt TOR:s uppfattning till att de nuvarande vinstberäkningsreglerna måste ändras. I en sådan situation bör målsättningen vara att reavinstreglerna ges en så generös utformning att uppskovssystemet kan begränsas (jfr det särskilda yttrandet). En utveckling i den riktningen framstår för TOR som den rätta för att kunna åstadkomma neutralare regler i förhållande till bostadsrätterna (jfr TOR:s yttrande över kapitalvinstkommitténs betänkande (Ds B 1982:6) Reavinst på bostadsrätter).

TOR övergår härmed till att mer direkt kommentera kommitténs förslag. Förslaget till ny uppskovslag och vissa tekniska förändringar av de nuvarande reavinstreglerna innebär en rad förbättringar av det nuvarande systemet. TOR kan i allt väsentligt instämma i förslagen. Förbundet vill i det följande endast framföra vissa synpunkter på några detaljfrågor.

I fråga om bostadsbyte delar TOR i och för sig kommitténs uppfattning att den nuvarande begränsningen till schablonbeskattade villor (och jordbruksfastigheter) i vissa fall ger materiellt tveksamma resultat. Kommitténs förslag att uppskovsrätten även skall avse vissa hyresfastigheter medför att reglerna kompliceras. Eftersom antalet försäljningar av sådana fastigheter där frågan om uppskov skulle aktualiseras enligt kommitténs bedömning är mycket litet (s 116), anser TOR att den nuvarande gränsdragningen bör behållas tills förutsättningar finns att låta uppskovssystemet även omfatta andelslägenheter.

Kommittén föreslår att jämförlighetskravet avskaffas vid tvångsbyte. Ett alternativ som nämns är att det nuvarande kravet ändras till att avse fastigheternas användning. Mot bakgrund av att kommitténs förslag beträffande frivilliga avyttringar medför att möjligheterna att alternativt tillämpa dessa regler i en tvångssituation ökas, så ifrågasätter TOR om det finns skäl att gå så långt som till att helt slopa jämförlighetskravet.

En principiell nyhet som föreslås är att uppskovsbeloppet skall kunna tas till beskattning utan att ersättningsfastigheten avyttras (avskattning). Kommittén har utförligt redogjort för skälen för och emot en sådan nyordning. Enligt TOR:s uppfattning är skälen för att införa en sådan rätt till frivillig avskattning inte tillräckliga för att man skall riskera att reglerna kan komma att användas för att nå progressionsfördelar genom resultatutjämning.